

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 11.

Den 1. Marts 1865.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En Parabel.

(Fra „the Times and Seasons“.)

Der var engang en vis stor Konge, der foreslog et Egteskab for sin Son, beredte et Middagsmaaltid og tilbød at give ham en af sine Provindsfer paa Bryllupsdagen. Den tilkommende Brud var meget smuk og yndig; hendes Hoved var prydet med en Krone med tolv kostelige Diamanter, og hun holdt i sin Haand et straalende Spiir, ved hvilket Solens blændende Straaler blev kastet tilbage paa Diamanterne og gave Lys baade Dag og Nat, saa at hun aldrig vandrede i Mørket, men havde et Lys, lig Middags-Solen, til at vejlede hendes Trin. Hendes Ansigtstræk vare smukke og indtagende, og deres Skønhed forhoiedes ved Dyd, Ustyrbighed og en elstverdig Venlighed og hendes Duhyggelighed for Alle, der kom under hendes Vaeretagt og Beskyttelse; hun overgik alle Qvinder i Wiisdom, Tro og andre ligesaa kostelige Gaver, der endmere foragede hendes Elstverdigighed og Bnke. De omkringboende Raber tilligemed Indbyggerne i nævnte Provinds saae paa hende med Misundelse, og førte Krig med hende og

hendes tilkommende Gemal, samt behandlede dem som deres værste Fjender, og det lykkedes dem at fordrive Kongesønnen fra hans Provinds, hvilket forarsagede hende en smertelig Kummer, indtil hun blev troestet ved Esterretningen fra den store Konge, som lovede at bringe sin Son tilbage igjen, og da han saae, at hans Middagsmaaltid var blevet foragtet, vilde han berede en Rabber og indbyde alle Rigets Indbyggere at komme til sin Søns Bryllup, og han vilde gjøre denne til Konge over hele Riget og bringe Fernspiret, som var i Brudens Haand, til at tilbagekaste sit Lys over enhver Provinds i hele Riget, som hans Son var den retmæssige Arving til, og sauntlige Provindsfer skulde underkastes hans Son.

Denne herlige Nyhed opmuntrede den tilkommende Brud og satte hende istand til med Staudhaftighed at udholde mangen en haard Kamp. Tilfsidst forandrede den Nations Keiser, som førte Krig med hende, sin Opførsel og sluttede Fred. Han haabede ved dette Middel at komme i

Besiddelse af Jernspiret, hvilket syntes at være bestemt til at regjere alle Nationer; Qvinden blev nu overmandet og indestuttet i Herrens Arme, men i dette kritiske Øjeblik kom Kongen selv, just da hun var særdig til at opgive sin Myndighed til Keiseren, tog Spiret ud af hendes Haand og førte det hjem til sine egne Herredømmer samt befriede hende fra hendes Fjenders Hænder og skulte hende i en nærliggende Slov, for at hendes Liv kunde blive bevaret. Dette opvækkede den stoffede Keiser til Raseri og Hævn; han fornyede Krigen, lod sin Storched udraabe, og at han havde modtaget hele Kongesønnens Myndighed af Qvinden og lod Enhver dræbe, som bevæde at benægte hans Paastand. Qvinden vankende om i Orklenen i mange Dage, tabte Diamanterne af Kronen og blottet for det straalende Spiir, laa hun slumrende i Orklenen, eller med andre Ord, i Søvn, idet hun ikke havde andet end Maanens blege Straaler til at lede hendes Fodtrin. Hun sørgede, græd og bellagede sin Enkestand, samt var fuld af Længsel efter sin fordrevne Mand; i alt dette blev hun dog noget beroliget, idet hun haabede og lyttede med stor Ungstlighed at faae høre de glædelige Nyheder: „See Brudgommen kommer, gaa ud og mød ham, ifør Dig din forrige Dragt og bered Dig til Brylluppet. Enhver, som aflaaer denne Indbydelse, skal ingenlunde smage min Navver.“ Denne glade Tidende var lovet at skulle kundgøres hende ved et Sendebud fra Kongen, hvilket skulde bringe det straalende Spiir med alle dets Prydselser tilbage, og bemyndige Mand at proklamere samme for enhver Nation, Slægt, Tunge-maal og Folk, sigende med høi Røst: „Frygter den store Konge, thi han er i Begreb med at udføre sin Dom over alle Dyrerene.“

For at tydeliggjøre ovenstaaende

Parabel fremsættes Forklaringen i Spørgsmaal og Svar.

Sp. 1. Hvem er Kongen og hans Sen?

Sv. Kongen er vor Herres Jesu Christi Fader.

Sp. 2. Hvem er Qvinden?

Sv. Christi Kirke.

Sp. 3. Til hvad Tid var Brylluppet og Middagsmaaltidet bestemt?

Sv. Paa den Tid, da Christus og hans Apostler tilbode Jøderne Frelse.

Sp. 4. Hvo understøttede Kongesønnen?

Sv. Jøderne.

Sp. 5. Hvo dræbte Qvindens Venner?

Sv. Den romerske Kirke.

Sp. 6. Hvad var Spiret?

Sv. Det var Magten og Præstedømmet efter Guds Søns hellige Orden, som Kirken havde, hvilket blev overleveret af den, eller rettere blev taget fra den i Aaret 570, og Kirken faldt i Hænderne paa Paven i Rom.

Sp. 7. Hvad var de tolv Diamanter?

Sv. De tolv Apostler.

Sp. 8. Vil Qvinden eller Kirken nogensinde komme ud af Orklenen?

Sv. Ja, og isort de samme Prydselser, hvormed Salomon saae hende.

Sp. 9. Naar vil Kongens Sen komme tilbage?

Sv. Saa snart Kirken er indsamlet og beredt.

Sp. 10. Hvor er Qvinden?

Sv. Hun er paa Amerikas Fastland.

Sp. 11. Hvor paa Jorden har hun fra andre Qvinder eller Kirkesamfund?

Sv. Ved Præstedømmet: Det første Præsidentskab og de tolv Apostler som dens Overhoved paa Jorden, og dens Organisation med Hensyn til dens øvrige Embedsmænd lig den foruds Ordren, og modtagende umiddelbar Aabenbaring, det

eneste Lysets Princip, som nogenfinde har ledet Guds Folk i nogen Tidssalder.

Sp. 12. See Jordens Beboere nu paa den med mindre Mistænkelighed og Had, end de gjorde for atten hundrede Aar siden?

Sv. Nei, den bliver behandlet paa samme ondskabsfulde Maade nu som den Gang.

Sp. 13. Hvo foragtede Kongens Indbydelse til Middagsmaaltidet?

Sv. Jøderne, der forlæstede Evangeliet, som tilbødes dem af Jesus Kristus.

Sp. 14. Hvo bleve indbudne til Nadveren?

Sv. Hedningerne, da Apostlerne sagde til Jøderne: „I gøre Eder selv uværdige til det evige Liv; vi vente os derfor til Hedningerne“ og indbyde dem, at de kunne blive beredte til Christi andet Komme.

Sp. 15. Hvad var Middagsfesten?

Sv. Det var det evige Livs Evangelium, som i Christi og hans Apostlers Dage først blev tilbudt Jøderne.

Sp. 16. Hvad er Nadveren?

Sv. Det er det samme Evangelium, anden Gang tilbudt, først Hedningerne, at de Første (nemlig Jøderne) maae blive de Sidste, og de Sidste (nemlig Hedningerne) maae blive de Første.

Sp. 17. Hville ere de, som ikke ville deeltage i Nadveren?

Sv. Det vil være dem, som forlæstede Evangeliet, naar Gud anden Gang ud-rækker sin Haand for at organisere sit Rige, og han kalder sine Jægere og sender dem ud for at prædike det evige Evangelium for alle Nationer, Slægter, Tunge-maal og Folk, sigende med høj Røst: „Hører, o I Jordens Beboere, og lytter til Herrens Eders Guds Røst, thi han har sendt sin Engel til en Mand paa Jorden, og anbetroet ham det evige Evangelium, sigende: Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Domstime er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himmelen, Jorden, Havet og Vandenes Rulder.“

Sp. 18. Hvem er Kongens Sendebud?

Sv. Det er den Engel, som Johanne's saae flyve igjennem Himmelen med det evige Evangelium for at anbetroe det til Mænd paa Jorden.

Sp. 19. Hvem er den Mand, som Evangeliet blev anbetroet til af Engelen?

Sv. Det er Joseph Smith, der blev overdraget Magt og Myndighed til at prædike Evangeliet, forvalte dets Ord-nancer og grundlægge Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige og berede samme for Brudgommens Komme og Bryllups-nadveren.

Den sande og levende Gud.

Et Uddrag af Breve fra Drson Spencer til hans Velærværdighed Hr. W. Crowel.

Jeg skal i dette Brev forsøge at frem-sætte en Beskrivelse for Dem om den sande og levende Guds Væsen og Opholdssted. Idet jeg gør dette, stoler jeg paa, at det

ikke bliver anseet for hovmod, om jeg som Indledning tager St. Pauli Sprog: „Thi der jeg gik omkring og betragtede Eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter,

paa hvilket var skrevet: For en uljendt Gud. Denne, som I dyrkte uden at kjende, ham forlynder jeg Eder." (Ap. Gj. 17, 23.) Menneſtene i Pauli Dage havde i flere Generationer ikke været vantede til at modtage Aabenbaringer fra den sande Gud, og troede i Almindelighed, at disse vare ophorte med Propheten Malachias. De antog, at den hellige Skrifts Canon var sluttet længe før deres Tid, og at den store Lovgiver, Moses, havde indført en uforanderlig Lovbog og en ligesaa uforanderlig Regjering, passende for Menneſtene i alle Tidsalder og under alle Omstændigheder indtil Tidens Ende, og Foderne have vedligeholdt den samme Mening indtil den Dag i Dag. I det de have været denne jordærvelige og sjælefjermorkende Mening i flere Aarhundreder uden noget Lys af Aabenbaring og uden Bistand af den umiddelbare Inspiration, som veiledede Moses og Propheterne, bleve deres Sind formørkede som en nødvendig Folge deraf. Opblæste af Stoltthed og en falsk men oprigtig Erbedighed for de hellige Skrifter fra en forgangen Tidsalder, ere deet slaaende og advarende Exempel for denne Generation ikke alene med Hensyn til deres Uvidenhed om Betydningen af de hellige Skrifter, hvilke de omhyggeligen søge at opbevare og udbrede, men ogsaa i Henseende til Lærdommen om Gud, hans Væsen og Egenstaber.

I det lange Tidsrum af segten eller attenhundrede Aar, i hvilket Lyset af umiddelbar Aabenbaring ikke har stannet, er den saakaldte christne Verden nedfunken i et lignende og endog et langt større Mørke. Den sande og levende Gud er ikke kjendt, hvilket jeg nu skal stride til at bevise. Selterne søge at overgaae hverandre i Nidkjærhed for Gud og vise en særdeles Flid i at udsprede de hellige Skrifter og sende Missionairer til alle Jordens Egne; men ah! den Gud, som

de beseende at dyrke, er en uljendt Gud, og denne Uvidenhed om ham er den uundgaaelige Folge af ikke at have havt umiddelbar Aabenbaring i det lange Tidsrum af næsten atten hundrede Aar, og uden Bistand af Inspirationens Aand er den gamle hellige Skrift bleven en mørk og utydelig Bog, om hvis Vigtighed der er bleven ført mangen en starr Ordstrid af lærde Desputanter uden nogenfømhelst Udſigt til den ringeste Tilnærmelse til Enighed. Det er i vore Dage en meget almindelig Mening angaaende Gud, at han er et ulegentligt Væsen. En større Urimelighed kan ikke paavises i alle Hedenstabet Aarbøger. Selv Billeder af Træ, Messing og Sten ere neppre mere fjernede fra den sande Guds Lignelse end Læren om en ulegentlig Gud — et ubegribeligt, chaotisk Væsen, som er uden Skikkelse, Substant eller Opholdssted — et Væsen, som er allestedsnærværende og ingensteds at finde.

En anden Lærefæining om Gud, der er bleven vedligeholdt af de jødiske Rabbiner, er ikke meget mere rimelig, endstjondt den er aldeles modsat de Christnes. Rabbinerne antage nemlig, at Gud er et Væsen, som har en Længde af nogle Millioener Mile. Det almindelige Begreb hos Antidens Foder, saaledes som det er udtrykt i et nyt Nummer af „Jewish Chronicle“ er, at den almægtige Gud er et Væsen, som har et saa uendeligt Omfang, at han ikke kan trække sig saa tilstrækkelig sammen at han kan tale til Menneſtene eller blive solelig eller sønlig for Dødelige. Naar han aabenbarer sig for Menneſtene, staber han ifølge denne Lære et indbildt Sendebud, ved hvilket han tilkjendegiver sin Villie, og dette Sendebud er ikke noget virkeligt Væsen i Guds Dine, men alene i den siebtikkelige Fornemmelſe hos den Person, som det henvender sig til.

Af det Foregaaende kan det klarligen

see, hvor høist uvidende baade Jøder og Christne ere om Gud, Verdens Staber og Opholder, og det tillige i en Tidssalder, hvor man praler af den store Oplysning for et tusindaarigt Daggrø og de kjæmpemæssige Fremskridt, man har gjort i enhver Retning; men al! vor Gud og fælles Fader, som i Sandhed maa kjendes for at kunne tilbedes paa den rette Maade, bliver betragtet som en immateriel Gud, der er aldeles ubegribelig. Det meest forbausende Træk i Nutidens Theologi i denne oplyste Tidssalder er imidlertid, at dette Begreb om Guds Væsen bliver udledet fra de hellige Skrifter i det gamle og nye Testamente. Det nye Testamente underretter os paa det Uivetydigste om, hvad Slags Væsen Gud er, og om han har nogen legemlig Form eller ikke; det underretter os om, enten han er en saadan Gud, at han kan vise sig for Menneskene og tale med dem Ansigt til Ansigt, ligesom et Menneske taler til et andet, eller ikke. Det erklærer bestemt og tydeligt, at „hos Jesus Kristus boer al Guddommens Fylde legemlig;“ (Col. 2, 9.) „Og at han var Faderens Afglands og hans Væsens udtrykte Billede.“ (Hebr. 1, 3.)

Derfor altsaa Guddommens Fylde boede legemlig hos Kristus, som var Faderens udtrykte Billede, da er det ogsaa vist, at Gud ikke er uden Legeme; og hvis Legeme ligner det? Det nye Testamente underreter os om, hvem hans Legeme er lig. Det har saa noiagtig og fuldkommen Lighed med Christi Legeme, at der ikke er den mindste Forskiel. Det er udenfor al Tvivl, at Christi og Faderens Legemer og Personer ere lige. Der gives ikke en Ordsoining, der kan beskrive Ligheden mellem Faderen og Sønnen i tydeligere og stærkere Udtryk. Derfor vi af det nye Testamente kunne bevise, hvad Slags Legeme Jesus Kristus

har, kunne vi ogsaa sige, hvad Slags Legeme Faderen har, fordi de ere lige; den Ene er just den Andens udtrykte Billede. Derfor den Ene har et materielt Legeme, har den Anden det samme; — derfor den Ene ligner Qvindens Sød, gjør den Anden det ogsaa; derfor den Ene er istand til at tale, bevæge sig, føle og handle ligesom et Menneske, kan den Anden det samme; derfor den Ene, iført et Legeme af Kjød og Been, i alle Dele lig hans Broders, er istand til at regjere Himmelen og Jordens Kræfter samt vise sig med Glandsen af den celestiale Herlighed, kan den Anden gjøre det samme, iført et ligedant Legeme af Kjød og Been. Hvad Slags Legeme havde altsaa Jesus Kristus, der lignede Faderen ganske og aldeles? Var det et lustigt, usynligt, umærkeligt og mystisk Intet, hvilket Nogle vilde kalde Aand? Nei, ingenlunde. Lytter til Skriftens Ord, Du min kjære Læser, som har en oprigtig Attraa efter at kjende den sande og levende Gud og Jesus Kristus, hvem han udsendte for at Menneskene i hans Person kunde lære at kjende Faderen. „Dog Ordet blev Kjød og boede iblandt os, (og vi saae hans Herlighed, en Herlighed som den Genbaarnes af Faderen,) fuld af Naade og Sandhed.“ (Joh. 1, 14.) Jesus havde et materielt Legeme, ligt Abrahams Sød, og som Faderens Genbaarne blev han ham lig. Menneskene saae hans Herlighed i menneskelig Stikkelse, og Paulus siger, at han havde Faderens Herlighed. Det synes efter nogle af hans Disciples Opsørsel, at de ligesom Nutidens sektariske Kirkesamfund nærrede den Forestilling, at Kristus efter sin Død og Opstandelse bestod ene og alene af et aandeligt Væsen, men han anmodede dem om at føle paa ham og see, at „en Aand har ikke Kjød og Been, som I see, at jeg har.“ (Luc. 24, 39.) Og han spiste og drak med dem med sit

opstandne Legeme, ligesom han forhen havde gjort, og siden opsoer han for deres Dine til Himmelen med det samme Legeme, og vil komme igjen paa samme Maade. (Luc. 24, 42. 43. Joh. 21, 5-13. Ap. Gj. 2, 9-14.)

Saaledes blev Begrebet om en Gud, der ubetvulende var Aand uden nogen legemlige Skikkelse, fjernet fra Disciplenens Sind, som havde seet Faderens Billede i Sønnens Person efter hans Opstandelse. Han vil komme igjen fra Himmelen paa samme Maade, og ethvert Die skal see ham, ogsaa de, som have gennemstunget ham; men den Gud, der tilbedes af Nutidens Christne, og som hverken har Legeme eller Dele, kan ikke sees. Denne Gud, der er kommen i Verden siden Aabenharingen ophørte, har ingen Lighed med Jesus Christus, som har baade Legeme og Lemmer, og er Faderens udtrykte Billede. Jesus Kristus erklærede, at han var given al Magt i Himmelen og paa Jorden, og han udøvede samme, medens han var i Legemet; hans Fader kunde gjøre det samme, fordi de vare lige. Der behøvedes ingen overordentlig Forandring med Jesu Legeme, for at han skal kunne aabenbare sig for Menneskene, eller for at disse skulle kunne see hans Herlighed. Vi have ogsaa andre Beviser paa, at Faderen har et Legeme, der har samme Skikkelse, som Jesu Legeme, thi Gud har selv erklæret, at Mennesket blev skabt i Guds Billede og Lignelse. Ligeledes ere hellige Mænds Legemer bestemte til at blive lige med Christi eget forherligede Legeme, hvilket vil sige saa meget som at blive Christi Legeme lige i den himmelske Tilstand, efter at være opreist fra de Døde. (Philip. 3, 21.)

Dersom de foregaaende og mange andre lignende Ansøelser fra den hellige Skrift ikke bevise, at det høieste Væsen har samme Udseende som hans Son, og

følgelig er lig andre opstandne Væsener, da ere vi i en Labyrinth af Tvivl, om hvorledes vi skulle forklare de tydeligste og meest utvetydige Sprog. Dersom Skriftens Sprog ikke kan føre mig til den Erkinning, at Mennesket har samme Skikkelse som Gud, da gives der ingen useilbarlig Veileder eller nogen Mettesuor, hvorefter jeg med Sikkerhed kan forstaae Skrifterne. Vishuus Dyrkere have ligesaa god Skriftmæssig Grund til at troe paa deres Lære om Guddommens Tilintetgørelse, som Andre have til at troe paa en Gud uden Legeme eller Dele. De hellige Skrifter benægte begge disse Theorier ligesaa tydeligen, som at Gud er et Væsen, der er nogle Millioner Mile i Høide. Almindelig sund Fornuft kan ikke fastholde Ideen om et Væsen eller nogensembelst Ting, der er uden Substant og Skikkelse. Endog Aanden har en substantiel Tilværelse, og Begrebet om et immaterielt Legeme er ligesaa langt fjernet fra Sandheden, som Osten er fra Besten. Jeg tillader mig at bede mine Læsere indstændigen om at forlade saadanne falske Læresætninger om Gud, hvilke ere ligesaa ugrundede og uskiftmæssige som Hedningernes urimeligste Paastande, — og derimod at grunde Guds Tro paa det simple og tydelige Vidnesbyrd, som Propheterne, Jesus og hans Apostler have efterladt sig. Kommer ihu, at dette ikke er Noget, som kun er af ringe Vigtighed, thi der er skrevet: „Men dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Christum.“ (Joh. 17, 3.) Intet Menneske kan forstaae Vigtigheden af det evige Liv eller vide, hvorledes de Troende kunne sikke sig det, uden at kjende Gud og Jesus Christum, thi i dem er det evige Liv. Dette besaaer ikke alene i en altid vedvarende Tilværelse, thi endogsaa de Ugudelige vilde vedblive at være til evin-

deligen, — men det kaldes i de hellige Skrifter „det evige Livs Kraft“. Denne Kraft til at skabe og frembringe udgaaer fra det Melchizedek'ske Præstedømme, for hvilket Jesus er den høieste Ypperstepræst. Dette er en Guds Gave til dem, som holde hans Befalinger, og er den største af alle Gaver. Da Gud skabte Menneskene, skabte han dem i sit eget Billede for at ogsaa de formedelst Lydighed og ved Præstedømmet efter Melchizedek's Orden kunde faae Magt til at fortsætte Skabervens Gjerning.

Skulde det ikke være en Aarsag til megen Glæde for os, at Mennesket er skabt i Guds Billede og kronet med Herlighed og Ære formedelst Troen paa Jesum Christum. Vilde ikke Petrus og hans Meddisciple fryde sig ved at gjenkende den samme Jesus, som opfoer til Himmelen med et Legeme ligt deres eget? — og efter som Jesus bærer Faderens Billede, vilde de ogsaa kjende den høieste Gud. Hvad kan mere bidrage til Guds Herlighed end hans Skabermagt, ved hvilken han bringer Myriader af levende Væsener ind i Tilværelsen og organiserer en chaotisk Verden til Skønhed, Storhed, Herlighed og Pragt? Alle disse Skabelser ere frembragte til at glæde ham, som skabte dem.

Vi ere Alle Guds Afkom, og de, som ere Faderen lydige, ere Gjenstand for hans største Glæde og Omhu, og for dem er han steds rede til at gjøre det størst mulige Offer. De ikke alene vise ham, Livets Kilde, barnlig Lydighed, men i dem lægges ogsaa Guds mangfoldige Wiisdom og Magt for Dagen, og naar Menneskene formedelst Ydmyghed og Lydighed blive værdige til det evige Liv, giver han dem den samme Skabermagt; men denne det evige Livs Gave er i hans Søn, og han overdrager den albrig til Uværdige. Saaledes blive Menneskene

ved Adoptionsloven den Almægtiges Søner og Døtre og erholde det præstelige „evige Livs Magt“, hvilket Præstedømme er efter Guds Søns Orden. Heraf det underlige Sprog i Skriften: „Jeg har sagt: I ere Guder. Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord stete, hvi siges I da: Du bespottes Gud, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn.“ (Joh. 10, 34. 35. 36.) Jesus sagde ved samme Leilighed: „Dersom hellige Mænd ere Guds Søner og følgelig Arvinger til hans Throne, Privilegier og Herlighed, da forundrer I der ikke over at jeg siger mig selv at være Guds Søn.“ Paulus siger: „Thi omendstjøndt der ere mange Guder og mange Herrer, saa ere der dog for os een Gud, Faderen, men Alle have ikke denne Kundskab.“ (1 Cor. 8, 5. 6. 7.)

Til Slutning vil jeg gjøre et Par Bemærkninger angaaende Guds Volig eller Opholdssted, og anføre nogle Skriftsteder, som beskrive samme. Da Jesus er vort Lys og Exempel, kunne vi lære af ham angaaende Faderens Opholdssted. Sønnen opfoer til Himmelen til sin Gud og vor Gud. De hellige Skrifter bevise oversløbigen, at et Sted, kaldet Himmelen, er Opholdsstedet for Gud og vor Herre Jesu Christi Fader. Dersom altsaa Himmelen ikke er en virkelig forherliget Verden, men blot et indbildt Sted, saa følger deraf, at Jesus ikke gik til nogen celestiaal Klode, men vedblev i sin herlige Flugt at stige opad, indtil han naaede — skal jeg kalde det et tomt Øde — udenfor Tid og Rum? Bliv ikke utilfreds med mine Udtryk; jeg mener ikke dermed at bespotte Nogens Religion, men jeg er formedelst Sandheden og Guds Kjærlighed forpligtet til at blotte en falsk Religions Urimeligheder, for at alle gode Mennesker kunne afstaae fra saadanne hedske Wildfarelser og udraabe med Skriftens Ord: „Vore Fædre eiede dog Falskhed

og Forsængelighed og det, der intet kunde gavne dem." (Joh. 16, 19.) Dersom I omhyggeligen ville læse den hellige Skrifts Beretninger om Syner, som hellige Mænd have haft, hvilke bleve tilladte at stue ind i Guds himmelske Velig, hvor Jesus og de opstandne Natsfærdige boe og nyde deres Tilværelse, ville I blive nøbte til at anerkende Virkeligheden af et for dem paafsende Opholdssted, en himmelsk Stad med Paladser, Gader, Floder, Træer, dyrebare Metaller, Throner, Personer, Klæder, Dyr og tjenende Væsener, iflædte uudsigelig celestial Herlighed. (Joh. Aab. 21.) Dette er de Helliges og Propheeternes Himmels, hvor Gud og Lammet throner, og en saadan himmelsk Verten er bogstavelig og virkelig, og dens Beboere ere synlige og sølelige Væsener. Det er ingenlunde en mystisk Egn, hvor immaterielle Aander synge henrykkende og evige Lovsange til en stor Aands Priis, der er ligesaa immateriel og chaotisk, samt adspredt over det uendelige Rum uden

Form eller Skikkelse. Dersom den Gud, som Menneskene forventede at prise i Himmelen, er et saadant Væsen, fremstiller Menneskeslægten kun et forvansket Billede af ham, og endog Jesus, som var Mennesket lig, kunde ikke have været en Niglands af Faderens Herlighed og hans Væsens udtrykte Billede. Han erklærer, at han har givet os sit eget Billede og sin Eignelse i Mennesket; men hvo vilde nogenjinde gjentjende sin himmelske Fader og Jesus i et Væsen uden legemlig Form, udspredt som en tynd Taage i det uendelige Rum; og hvorledes kunde et saadant Væsen dyrkes og tilbedes og holde Selskab med de Saliggjorte; thi i Johannes Aabenbaring 21 og 22 Cap. læse vi med tydelige Ord: „At efterat Jorden var bleven himmelsk, skulde Guds Paulum være hos Menneskene og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud, og de skulle see hans Ansigt.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Martz.

Den rette Mening af de hellige Skrifter kan kun forstaaes ved Hjælp af Guds Aand.

Mennesket, betragtet som et religiøst Væsen, behøver Naad, Hjælp, Trost og Dplysning. Det tager derfor sin Tilflugt til de saakaldte religiøse Skrifter, hvis Læsning og Betragtning synes at tilfredsstille i en større eller mindre Grad dets Trang efter aandelig Dplysning. Bibelen ansees af alle Fromme at være den bedste Kilde at se af, og det vilde den ogsaa være, dersom den blev rettelig forstaaet, opfattet og troet. Men i de Aarhundreder, der ere forløbne siden den blev samlet, har den undergaaet mange Forvansknings, og hvad der er endnu værre, man har ved selvlavede og modsigende Fortolkninger borttræsoneret Meningen af det i sig selv klare og forstaaelige Ord. Enhver Fornuftig indseer at Skriften bør læses og dens Mening opfattes med den samme Aand, hvormed den blev givet. „De hellige Mænd tælede og skrebe, idet de vare drevne af Guds Aand;“ og derfor er deres Ord Guds Ord.

Propheter og Apostler, inspirerede af Herrens Aand forudsagde tilkommende Begivenheder til Raad og Advarsel for dem, der vilde give Agt paa samme, og adlyde Betingelserne for timelig og evig Frelse. De Slægter, iblandt hvilke Herren opreiste sine besulbmægtigede Mænd, foragtede deres Raad, udskjældte dem for falske Propheter og Bedragerere, efterstræbte deres Liv, og udryddede dem, endstjondt de til samme Tid foregave at troe paa afdøde Propheter, hvis Gravsteder de prydede, og hvis Minde de helligholdte. Aarsagen var, fordi de vare afvegne fra Herrens Nette og Skikke, havde indført sine egne, havde tabt Herrens Aand, bleve forørkede i deres Sind, opblæste af deres egen Wiisdom og Lærdom, foragtede og fornegtede Aandens Lys og Inspiration og tabte Kundskaben om det sande Indhold af Herrens hellige Skrifter.

Paa dette Standpunkt befinder sig den nu levende Slægt. Den paakæraaber sig at troe Bibelen; men ikke som den blev skreven, kun efter de forskjellige Fortolkninger, som lærde og populære Mænd have givet. Aandens Inspiration, Prophetiens Naadegave, og de øvrige Kræfter, der altid have ledsaget det sande Evangelium, lades haant om af Nutidens Christne, der paakæraabe sig, at Universitetets og collegial Dannelse er nødvendig for at forstaae det, som alle Tidens Hellige have forstaaet og glædet sig i formedelst Guds Aand, der veed alle Ting, Menker Lys, Forstand, Kundskab, Wiisdom, Glæde og Fred.

De Prophetier, Bibelen indeholder om de store Begivenheder i de sidste Dage, nemlig Evangeliets Forkyndelse, Israels Indsamling, Guds Riges Oprettelse og de Ondes og Ugudeliges Udryddelse, forstaaes og troes af de Sidste Dages Hellige, som derfor ansees for Daarer, Bedragerere og Bedrægte af den vantroe Deel af Menneflægten.

Dette hindrer alligevel ikke Opfyldelsen af hvad Herren har forudsagt ved sine Propheters Mund fordm; ligesom han i disse vore Dage opreiste sin Tjener Joseph Smith, Propheten, og ved ham bekræftede, hvad der allerede var forudsagt, ligesom ogsaa nærmere udviklede de store Ulykker, Delæggelser og Krige, der skulde ramme den nu levende Slægt, som kan sees af nuedenstaaende Aabenbaring, der blev givet den 25de December 1832, og som vi atter her afstrykke. Oversættelsen lyder saaledes:

„Sandelig, saa siger Herren angaaende de Krige, der om kort Tid ville komme, begyndende med Oprør i Syd-Carolina, (een af de forenede Stater i Nord-Amerika,) som tilfids vil ende med mange Sjæles Død og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer, begyndende paa det Sted; thi see de Sydlige Stater skulle stille sig fra de Nordlige Stater, og de Sydlige Stater ville paakalde andre Nationer, især Storbritannien, som det kaldes, og de skulle ogsaa paakalde andre Nationer for at forsvare sig mod andre Nationer, og saaledes skal Krig vorde udøst over alle Nationer. Og det skal see efter mange Dage, at Slaverne skulle reise sig mod deres Herrer, og de skulle organiseres og evnes til Krig. Og det skal ogsaa see, at Levningen (af Urindvaanerne, Lamaniterne eller Indianerne,) der er tilovers i Landet, skulle ordne sig til Krig og være saare vrede, og skulle forfærde Hedningerne med en stor Forfærdelse, og saaledes skulle ved Sværdet og ved Blodsudgydelse Jordens Beboere sørge; og ved Hunger, og Plager, og Jordskjælv, og Himmelenes Torden, og ved de heftige og skarpe Lyn ogsaa skulle Jordens Beboere bringes til at føle den almægtige Guds grumme Vrede og straffende Haand, indtil

den Odelæggelse, som er bestemt, har gjort fuldkommen Ende paa alle Nationer; paa det at de Helliges Naab og de Helliges Blod ikke mere skal opstige fra Jorden for den Herre Zebaoths Dren om Hevn over deres Fjender. Staaer I derfor paa hellige Steder og lader Eder ikke bevæge indtil Herrens Dag kommer; thi see, den kommer hasteligen, siger den Herre Zebaoth, Amen!"

Denne og flere andre Aabenbaringer, givne ved Propheten Joseph til Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige, ere af dem gjentagende blevne publicerede, for at Menneffene i denne Tidsalder kunne lære at kjende, hvad der skal see paa Jorden.

Dog, hvem agter derpaa? Kun de, der have Aandens Lys; kun de, der have adlydt Evangeliets Principer: „Tro, Omvendelse fra døde Gjerninger, Daab til Syndernes Forladelse, Hænders Paalæggelse for den Hellig Aands Gave“; eller med andre Ord: som ere fødte paany af Vand og Aand. For dem ere Skristerne opladte; og Herrens Aand stjerker dem at forstaae baade de ældre og nyere Prophetier. Dissees Opfyldelse glæder dem, ikke fordi de ønske deres Medmenneskers Ulykke, men fordi de ønske Guds Rige maa seire paa Jorden, Synd og Uendighed werde afløst, og en Retfærdighedsregjering werde indført under Messias Overherredomme.

Joseph Smiths Levnetsløb.

December 1839.

Fortsat Side 139.

Med Hensyn til Udgivelsen af Mormons Bog i Europa og i andre Verdensdele, er jeg ganske tilfreds med Ederes Forslag. Jeg kjender Ingen, der ere mere flikkede til disse Forretninger end de Tolv. Dersom det skulde ansees for Wiisdom at faae den snart udgivet i England eller andensheds, ville I blive videre raadebe besørgende og fuld Magt givne Eder strax, efter at Joseph er kommen tilbage, hvilken for Nærværende er i Staden Washington i Selskab med Eldste Rigdon og Dommer Higbee for at faae Sagen om vore sidste Forsølgelser bragt for Nationens Raad.

De Tolvs Familier have det i Almindelighed godt, men de ere ikke aldeles saa heldigt stillede, som jeg kunde ønske, hvilket hidrører fra Kirkens Fattigdom. Jeg troer det vilde være godt, at de, der

have Midler at undære, vilde sende samme til deres Familier.

Min hjærlige Hilsen til alle Brodrene. Ederes hengivne Broder i Pagtens Vaand

Hyrum Smith.

Adresseeret til Eldste P. P. Pratt i Staden New York.

Mandagen den 23de. Præsident Young reiste til Waterville til Broder Gifford. Om trent ved denne Tid antom Broder Rockwell og Higbee med min Vogn til Philadelphia fra Washington, hvor de havde været i nogen Tid, efterladende Eldste Rigdon, der var syg, og Foster til at drage Omjorg for ham.

Onsdag den 25de. Eldste Wright og Mulliner afreiste fra Preston til Scotland, og de begyndte snart at prædike og døbe i Paisly og Dinegn.

Præsident Young reiste seg Mile nord for Rome for at besøge Broder Blakesly; vendte tilbage den 27de til Waterville, og den 28de reiste han til Hamilton.

Løvedag den 28de. Heber Sohn, Son af Willard og Jennetta Richards, døde i Preston i England i en Alder af fem Maanedes og ni Dage. Han havde været syg i ni Dage af Børnekopperne, og blev begravet i Elsvick Kapels Kirkegaard.

Søndag den 29de. Nauvoos Høiraad voterede for, at der skulde trykkes ti tusinde Exemplarer af Psalmebogen og en Udgave af Mormons Bog under Tilsyn af Nauvoos første Præsidentstab, saasnart der kunde tilveiebringes Midler.

Mandag den 30te. Dintrent ved denne Tid forlod jeg Philadelphia tilligemed Broder Orson Pratt og besøgte en Green af Kirken i Monmouth County i New Jersey, hvor jeg tilbragte flere Dage, og vendte tilbage til Philadelphia igjen.

Efter Brødrenes Forlangende i Washington voterede Høiraadet for, at følgende bestiktes som en Kommittee til at udføre denne Forretning, nemlig: Manson Ripley i Iowa, Seymour Brunson og Charles C. Rich i Quincy og Henas H. Carley i Maecomb, samt at Præsident Hyrum Smith og Bisopperne Partridge og Knight giver Kommitteen dens Instruktioner.

Januar 1840.

Dusdag den 1ste Januar 1840. Ældste Young og George A. Smith (som tildeels havde gjenvundet sin Helbred) forlod Hamilton. Brødrene hjalp dem paa Reisen og til at faae Klæder.

Torsdagen den 2den bragte Broder James Gifford dem til Ulia.

Da Autoriteterne i Washington ønskede at faae et mere bestemt og officielt Vidnesbyrd, indgave mange af Brødrene

edelige Vidnesbyrd angaaende deres Lidelser i og Udbrivelse fra Missouri, af hvilke jeg vil indrykke nogle faa i min Historie.

Jeg Simeon Carter bevidner, at jeg har boet i Staten Missouri i over seg Aar, og at jeg har lidt meget af en los Pobel; baade jeg og min Familie ere blevne drevne fra Sted til Sted, have lidt Tab af megen Eiendom og ere tilsidst blevne uddrevne fra Staten. Jeg bevidner endvidere, at jeg hører til de Sidste Dages Helliges Kirke, almindelig kaldet „Mormoner“. Jeg bevidner, at i Aaret 1838 led baade jeg og mit Folk meget af Indvaanerne i Staten Missouri; og endvidere bevidner jeg, at baade jeg og mange af mine „Mormonbrødre“ i Staden Far West i Caldwell Counti, mellem den første og sjette November samme Aar bleve omringede af en Høb af Staten Missouris Militz og bleve af denne Skare, der var bevæbnet med alle Slags Krigsredskaber til at udgyde Blod med, ved en offentlig Erklæring om vor totale Udbyddelse tvungne til at undertegne et Document, hvorved vi frastrebe os vort Alt, vor retlige og urørlige Eiendom, og maatte forpligte os til at forlade Staten strax.

Jeg bevidner, at jeg paa den Tid havde eet hundrede og to og tredsindstyve Aeres Land, for hvilket jeg havde erholdt et Skjode. Fremdeles bevidner jeg, at jeg var tvungen til at overgive mine Afskrifter for at faae en liden Sum for at komme ud af Staten. Jeg bevidner ikke ikke noget Videre.

Simeon Carter.

Iowa Territorium, Lee County.

Beediget og understrevet for mig, Fredsdommer for nævnte County, den 2den Januar 1840.

D. W. Kilbourn,
Fredsdommer.

Newoo, Hancock County i Illinois
den 3die Januar 1840.

Til Præsident Smith junior og
Dommer Higbee.

Kjære Brødre!

Det er ikke med almindelige Følelser, jeg denne Gang skriver til Eder for at besvare de Breve, vi have modtaget fra Eder. Eders Breve vare i Sandhed interessante og bleve læste med megen Interesse saavel af Brødrene her som af mig selv.

Det glædede os at høre om Eders firkte Ankomst til Washington, Eders Sammenkomst med hans Excellence, Præsidenten, og om de Skridt, I have taget for at fremme den Sag, I have paataget Eder at udføre, og for hvilken I forlode Eders behagelige Hjem og Eders Venners Selskab. Den Mission, hvormed I ere beskæftigede, er viselig af højeste Betydning, og som enhver af Guds Hellige ligesaa vel, som Enhver, hvis Bryst svulmer af disse patriotiske Følelser, der forstærkede vor Nation Friheden, maa interessere sig for. Endstjondt der kunne være Mange, som ikke sætte Priis paa Eders Arbeide, fordi deres sektariske Fordomme ere større end deres Kjærlighed til Sandheden og vort Lands Constitution, ere der alligevel uidentviblt Mange, som støttere Eders Gjerning og ville føle Glæde i at staae Eder bi, i Alt hvad de muligviis kunne. Overbevidst om Eders Sags Retfærdighed, havende de Helliges Bønner, iblandt hvilke der ere Mange, som med Eder have deelt Prøvelser, Forfølgelser og Fængsel, der have været ophobede paa de Hellige i Missouri og havende Himmelen's Bisfald, vil jeg sige: „Gaaer frem, kjære Brødre, i Herrens Navn;“ og medens I forsvare Enten og den Faderløse, vil han, der har lovet at være den Faderløses Fader og Guds Forserger, velsigne Eder i Eders Foretagender og udruste Eder med den fornødne Kraft til det hjampemæssige

Arbeide, hvormed I ere beskæftigede. Eders Bestræbelser ville blive understøttede af Brødrene her i Omegnen, hvilke ere beredvillige til at gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt.

Jeg var just færdig til at begive mig paa Reisen til Springfield, da jeg modtog Eders Brev. Jeg havde ikke snarere læst det, end jeg opgav mit Forsæt at reise derhen. Jeg bestræbte mig derpaa at faae Midler til Eder her paa Stedet; men da jeg ikke var istand til at faae nogen og hørte, at der nylig vare komne Brødre fra New York til Quincy, begav jeg mig den følgende Dag paa Reisen derhen, og det lykkedes mig at erholde tre hundrede Dollars af Br. Herringshaw, hvilke jeg ifølge Dommer Young's Ordre indsatte hos de Herrer Holmes & Comp., Kjobmand i Quincy. Aarsagen, hvorfor jeg indsatte Pengene hos dem, var, at Bankerne ingen Ferretninger gjøre og negte at modtage Indstud. Jeg haaber, at vi snart skulle blive istand til at faae Mere. Broder William Law har lovet at lade os faae hundrede Dollars, saasnart han faaer Pengene fra Osten, hvilket han forventer daglig.

Vi have ikke været istand til at faae meget paa Bylodderne, siden I forlode os, og ikke mere end nok til at betale for Opmaaling og nogen Gjæld. Broder Lyman Wight leverede Subskriptionslisten tilbage for nogle Dage siden med den Beretning, at han ikke havde samlet Noget, siden I reiste herfra. Som Folge af min daarlige Helbred og det kolde Veir har jeg ikke selv været istand til at besørge det. Jeg troer neppe vi blive istand til at tilveiebringe de tusinde Dollars til Hr. William White til den Tid, han forventer dem. Ældste Granger er endnu i Commerce, da han som Folge af den lave Vandstand i Ohiofloden ikke har været istand til at komme derfra.

Jeg har nylig modtaget et Brev fra Parley P. Pratt, hvori han beretter, at han var i Staden New York, hvor han havde udgivet en anden Udgave af sin Bog, og onskede Tilladelse til at lade en Udgave trykke af Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog samt til at udgive et lignende Tidsskrift som „the Times and Seasons,“ idet han berettede, at der vare Nogle, der havde Midler, som vilde hjælpe til dermed. Tillige onskede han, at de Tolv maatte faae det Privilegium, at lade Mormons Bog trykke i Europa. Jeg skrev i mit Svar, at dersom nogen af Brødrene vare villige til at yde Hjælp og havde Midler at undvære til et saadant Niemed — da at sende dem hertil, saa at ikke alene dette Sted kunde blive begunstiget, men at ogsaa Bøgerne kunde komme under Din umiddelbare Opsigt. Jeg er bange for, at Nogle ere blevne paavirkede til at tøve for at hjælpe Parley i disse Forretninger, og have truffet Foranstaltninger hos Ældste Granger for at hjælpe til at afgjøre Gjelden i New York.

Jeg venter Brev fra Dig, Broder Joseph, saa snart som muligt, med alle de Instruktioner, Du anseer for nødvendige. Jeg soler, at Byrden i Din Fraværelse er stor. Fader yttre en stærk Attraa efter at reise til Kirtland med Broder Granger, som har lovet at betale hans og Moders Reiseomkostninger. Anseer Du det raadeligt for dem at reise eller ikke?

Høiraadet mødte for nogle Dage siden,

og tog Dit andet Brev under Overveielse, fattede Beslutninger desangaaende samt bestilte Commiteer til at faae Skjoder for Land og modtage alle de Underretninger, de kunde. Nogle ere reiste til Quincy og Andre til forskjellige Steder. Vi skulle fra Tid til anden sende Over al den Underretning, I onske.

I ville tilligemed dette modtage det indlagte Antal Afskrifter af Skjoder paa Landeieendomme fra Biskop Partridge og Andre. Mississipi er tilfrosen. Veiret er meget koldt og en Mængde Sne er falden for en Tid siden. Din Familie er ved en taalelig god Helbred, med Undtagelse af at et Par Individuer nu og da lide af Koldsfeber.

Biskop Knight onsker, at jeg skal underrette Dig om, at Brødrene Granger og Haws have drevet en stor Mængde Sviin til Commerce. De ere nu beskæftigede med at slagte dem. Jeg troer, at man til næste Aar vil kunne gjøre gode Forretninger af dette Slags.

Du kan snart forvente at faae høre fra os igjen. Jeg sendte Dig en Afskrift af Tilstaaelsen for de hos Holmes & Comp. indsatte Penge, hvilken jeg haaber Du rigtig vil modtage.

Eders hengivne

Hyrum Smith.

E. S. Vi have besluttet ikke at sende Afskrifterne i dette Brev. De skulle blive sendte til Dommer Higbee, da vi troe, at de ville komme sikkrere frem efter hans Adresse.

Nyheder.

Danmark. Ulykkelig Hændelse. En Kone med tre Børn, af hvilke det yngste var 3 Aar og det ældste 11 Aar gl., vare, som det meddeles, den Aftne om Aftenen paa

Veien til deres Hjem i Sorø-Eggen, da de, rimeligviis for at styre Gjenvei, i Nærheden af Hjørring gav fra Landeveien ind paa Jernbanelinien og fulgte Sporet; men uheldigviis var det netop paa den Tid, da Toget fra Sorø skulde passere denne Strækning, og da der paa begge Sider tæt ved Sporet findes oplastede Sneevolde, som forhindre Jodgjængere fra at vige til Siden, var Situationen livsfarlig, da de stakkels Mennesker saae Lokomotivet bruse frem. Imidlertid lykkedes det Konen først at laste Børnene op paa Sneeblokkene og derpaa selv i det sidste Øieblik at krybe derop; men enten det nu var paa Grund af Strækken, eller af Røgen fra Lokomotivet, saldt Konen og det yngste Barn ned mellem Bogvæne. Barnet døde strax, da Hovedet og den ene Arm overhjørring; den uheldige Kone blev derimod slæbt med Toget en halv Meil bort, hvor hun fandtes død og i en skrækelig lemlestet Tilstand. — Den afdøde Kone har tidligere havt Ophold i Linné's Fattighus.

Vinteren har i Februar Maaned været usædvanlig streng over hele Scandinavien. I Haparanda havde Kulden naaet indtil 32 Grader. I Christiania har Thermometeret vist omtrent 20 og i Stockholm over 20 Graders Kulde. I Kjøbenhavn var Thermometeret een Dag sunket til 13 Grader. — Saavidt vides ere fire Personer, og deriblandt et femaarigt Pigebarn, i Danmark omkomne ved Kulden. Om det store Sneefald skrives fra Jylland: Det horer vistnok til Sjælsøehederne, at saa store Sneemaaser have opdyngt sig som for Dieblisset. Navnlige har man paa Jernbanen her ikke for seet noget lignende. Der har denne Gang dannet sig Sneedriver paa Steder, som hidtil have været saagodtsom aldeles sneefrie; de Gjennemstrømninger, der have ligget tvært for Vinden, have været fyldte lige til Randen, og Sneen har paa lange Strækninger ligget i en Heide af 10—18 Fod, saa Sneedriverne paa flere Steder ere naaede op til Telegraphtraaden.

Sverrig. Uheldstilsælde paa Isen. I en Beretning fra Malmö hedder det: I Lovrøds Kl. 11 Form. begave 5 Personer sig fra Kjøbenhavn paa Isen til Malmö. Deres Hensigt var først at gaae til Saltholmen, men da de kom ud paa Isen, blev Luften diset, og de toge seil af Veien. De gik hele Dagen, men kom ikke frem, hvorimod de kom ud paa lose Stæstykker. Kl. 11 om Natten druknebe en af dem. Derefter fortsattes Vandringen hele Natten. Om Morgenen blev en Anden saa træt, at han ikke kunde gaae, hvorfor han maatte lægge sig paa Isen og sætte ihjel. De tre Øvrige kom i Søndags Eftem. i Nærheden af Malmö, hvorfra man sendte Baade ud til dem og paa denne Maade fik dem bjergede.

Italien. Uens Udbrud vedvarer endnu med stor Hestighed; der har aabnet sig 4 Kratere, og den udstømmende Lavamaase er allerede meget betydelig. Den har udfyldt tre Dale, bedækket en Mængde dørket Land og gjennemløbet en Strækning af c. 1½ Meil. Den Glæde, den har anrettet, anslaaes til en Million.

Amerika. I Nordamerika synes Krigen endnu i denne Maaned at skulle blive fornyet. De forsagte Fredsunderhandlinger ere definitivt blevne afbrudte, og Nordstaterne tro formodentlig at kunne knække de Konfedererede Staters Magt ved ikke at give dem Tid til i Vintermaanederne at ruste og indøve Negrene. En Depeche bringer Efterretning fra New York af 8de Februar om, at General Sherman har forladt sin Station i Savannah og er rykket imod Nord og staaer ca. 20 Meil vestfor Charleston. Man antager, at General Lee, der er bleven udnævnt til Høistkommanderende

for Sydstaternes Armee, vil møde Sherman i Sydkarolina, men en Bevægelse, der samtidig er bleven foretagen af Grants venstre Fløj imod Richmond, er formodentlig beregnet paa at forhindre Lee fra at affende en større Styrke imod Sherman.

Blandinger.

Vigtig Opdagelse. Mr. Jig-Hugh Ludlow har paa sin Reise til Kalifornien imellem Utah og Humboldt Mountains opdaget en Landstrækning af flere hundrede Kvadratmiles Udstrækning, der er et af de meest øde og eensomme Steder, som nogeninde er blevet betraadt af Mennesker, saaledes som han udtrykker sig i sin Beretning, men hvor Jordbunden bestaaer af fint Sand, blandet med Alkali (kulsurt Kali og Natron) paa et Underlag af Steentul. Der findes saaledes her alle Materialier til Forærdigelse af Glas samlede paa et Sted, og det endog blandede i passende Forhold til strax at kommes i Diglen, ligesom der ogsaa findes Brændsel til Smeltningen. Der lader sig ikke tænke mere gunstige Forhold for denne Industri, og da der er Grund til at antage, at Atlantic- og Pacific-Jernbanerne vilde blive førte over dette Sted, turde det ikke vare længe, førend store Glaspufterier vilde blive opførte paa dette Sted, hvor der nu næsten ikke findes en eneste menneskelig Bolig.

Sjældent Lufthyn. Fra flere Steder, navnlig fra Nykjøbing paa Sjælland, i Sorø, Korsør, Næstved og Nykjøbing paa Falster berettes, at man den 13de Februar har seet et sjældent Lufthyn, der nærmere beskrives saaledes: Klokken henved 11 Formiddag saaes paa klar Himmel fra Solen udgaae imod Nord en stor Ring af svag hvidlig Farve, i hvilken viste sig 4 Bisole, 2 regnbuefarvede — i Sydøst og Syd til Vest — og 2 af svagere Farve — i Øst og Vest. Efter omtrent 1½ Times Forløb dannedes dernæst midt paa Himlen udfor Solen 2 regnbuefarvede Halveirkler, der mødte hinanden paa Midten, saaledes at de dannede et X, hvorhos man til samme Tid saae halvt nede ved Horizonten fra den tidligere nævnte Ring, udgaae 2 Linier, der, overstjærende hinanden, dannede et liggende Kors.

En frygtelig Jernbaneulykke. Paa Jernbauen mellem Indianapolis og og Lafayette i Nordamerika, omtrent 7 engelske Mil fra den sidste By, er der for kort Tid siden steet en Ulykke, som hører til de rædselsfuldeste, hvorom man nogeninde har hørt tale. Det almindelige Viltog, som skulde ankomme fra Cincinnati Kl. 7 om Eftermiddagen, var blevet forsinket og kom 20 Minuter for silde. Et Godstog, der fulgte efter, indhentede derfor Persontoget. Det traf sig, at Godstogets førreste Vaggon var 14 Tommer smallere end den bageste i Persontoget, og Stødet var saa voldsomt, at denne sidste med de Reisende blev gjennebrudt af Godsvognen, som trængte heelt og holden ind i den nævnte Personvogn, i hvilken den bogstavelig knuste og tilintetgjorde i et Nu Alt, hvad der havde Liv. Da Togene omsider bleve standfede, var det Skue, som frembød sig for de uskadede Reisende, noget af det Rædsomste, man kunde tænke sig.

I Marts 1861 er der paa Fernbanerne i Nordamerika forekommet 140 Ulykkestilfælde, som have kostet 404 Mennesker Livet og mere eller mindre lemlestet 1,486 Indv. For Dampfarten tilføjes anføres 26 Ulykkestilfælde, hvorved 358 Mennesker ere blevne dræbte og 143 saarede.

Antallet af Udvandrere fra Storbritannien og Irland var i 1861 inkl. 208,900 Personer, hvoriblandt 163,650 fra England og Wales, 10,436 fra Skotland og 35,814 fra Irland. Til de nordamerikanske Fristater gik af det hele Antal 147,012 Personer, til de engelske Kolonier i Nordamerika 12,721, til Australien 40,942, og til forskellige andre Steder 8,195 Personer.

Medyrnaturen hos Svinet har for nylig paa en beklagelsesværdig Maade vist sig paa Staud i Byen Store Stæketorp i Nylsøte Sogn. Et stort Sviin, som tilhørte Bonden Måns Nilsen, var nemlig, medens Folkene vare ude, kommet ind i Stuen, hvor det havde trukket et lille Drengbarn, som laa i en i Stuen staaende Bugge, ud af denne, hvorefter det aad dets Hoved og Hals. Barnet var en Maaned gammelt.

Meteorsteen. I Cholula (Mexiko) er der nylig fundet en Meteorsteen, hvis Vægt angives til 975 Pund. Det er en af de største Meteorsteene, man hidtil har faaet Kundskab om. Stenen er indsendt til Museet i Mexiko.

Dagspressen i England. I Storbritannien og Irland udkommer der for Tiden ikke mindre end 1271 Aviser og Journaler, hvoraf 985 falde paa England og Wales, 140 i Skotland, 132 i Irland og 14 paa de engelske Smaasøer. Af disse udkommer 73 daglig, nemlig 49 i England og Wales, 11 i Skotland, 12 i Irland og 1 paa Verne.

Indhold.

	Side.		Side.
En Parabel	161.	Redaktionens Bemærkninger	168.
Den sande og levende Gud	163.	Nyheder	173.
Joseph Smiths Levnetsløb	170.	Blandinger	175.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzønsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af E. W. Biderborg.

Trykt hos F. C. Bording.